

BU NE BİÇİM

SON!

PUCCA GÜNLÜK 8

**DE
X
PLUS**

DEX PLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Pucca Günlük Pembe
Pucca Günlük Siyah
Pucca Günlük (5) O Adam Buraya Gelecek
Pucca Günlük (6) Şimdi Biz Neyiz
Pucca Günlük (8) Bu Ne Biçim Son

BU NE BİÇİM SON

Yazan: Pucca

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2026 / ISBN 978-625-8492-41-5

Sertifika no: 44919

Kapak ilustrasyonu ve tasarımı: Sema İşcan

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BU NE BİÇİM

SON!

**DEX PLUS
KOPYA**

PUCCA GÜNLÜK 8

**DE
X
PLUS**

Babama...
(İnşallah okumazsın.)

*Ben de senin gibiyim
Meyvesi çiçeğinden değerli olan erik ağacı
Ufacık güneş ışığında çiçekler açıp
İlk rüzgârda savrulan
Sen en azından bir yere kök saldın
Ben hâlâ kökünü arayan*

Çoksatanlara giren kitabım, yüzlerce kişinin geldiği imza günlerim, kitaplardan birinin film olması. 8 ülke tatili, sayısız parti, 48 tane ödül, ünlülerin bana “Ne olur beni paylaş!” diye yalvardığı günler, ilk görüşte aşk, efsane gibi bir düğün, harika bir bebek derken, yani tam hayatım rüyalarımda gibiyken, şu an akıl hastanesindeyim. Pardon, daha akıl hastanesine düşmeme var, nezarete yanımda mülteci bir seks işçisiyle ıslak hamburger yiyorum; dur ya, daha ona da var. Biraz daha başa gideyim, o büyük aşkımdan boşanmak için mahkemedeyim... Ama o raddeye gelmemiz nasıl oldu, onu anlatacağım. Romantik komedi gibi yaşayacağım hayatı şu an *Adana 01* gibi yaşıyorum...

Anne olmanın dayanılmaz ağırlığı

Konuya girmeden önce birkaç kişiye sözüm var. Vajinal doğum yaparsan ayağa kalktığın gibi kilo veriyorsun diyen kimdi? Çocuk bereketiyle geliyordu hani? Haaa bir de seni unuttum sanma, her kadının bol bol sütü vardır diyen abla, keşke meme ucu yaralarından da bahsetseydin, keşke!

Veee anne oldum... Mutlu muyum bilmiyorum, mutsuz muyum bilmiyorum, sadece çok yorgunum. Kollarım ağrıyor, sırtım ağrıyor, başım ağrıyor, memelerim zonkluyor ve sekiz saat kesintisiz uyumak istiyorum. Batı doğarken, vitaminlerim dışında bütün gücümü, hayat enerjimi, libidomu, dopaminimi de aldı. Şu an bomboş hissediyorum, aslında bir girdabın içindeyim ama sağa sola savrulamıyorum; memem-

de Batı, dalıp gidiyorum sadece. İnsanlar nasıl üçer beşer doğuruyormuş, helal olsun vallahi, ben daha birinci haftadan pes ettim.

Bazen Batı'ya uzun uzun bakıyorum, seviyor muyum diye düşünüyorum. Elime bir anda bebeği verdiler ve sonsuz sevgini hemen ona ver dediler. İyi de içimde sonsuz sevgi yok ki. İçimde hiçbir şey yok! Karnımın içindeyken kolaydı, bana aitti, organlarımdan biri gibiydi, hiç bebek halini düşünmemiştim.

Çocuğu kadın doğuruyorsa en azından erkek emzirse, ilk aylarında erkek ilgilense Rabbim, daha kolay olmaz mıydı? Erkeğin tek bir görevi var, o görevi yaparken zevk ala ala yapıyor. Kadının bedeni değişiyor, beyni değişiyor, vajinası yırtılıyor ya da karnını kesiyorlar, bir de bunların üstüne lohusa sendromumuz var. İşine karışmak gibi olmasın ama bize çok yük bindirmiş olabilir misin? Erkeklerin bir de bebekle başlarda bağ kuramama sorunu var ve bu sorunu büyüttükçe büyütüyorlar, bence işlerine geliyor da ondan. Gece uyanan onlar olsa, evi temizleseler, zırt pırt kendileri doğurmuş gibi arkadaşlar bebek kutlamasına çağırıyor deyip evde bizi yalnız bırakmasalar, çocuğa günde beş kez eee eeee yapıp aklını çıkaracaklarına kucaklarından indirmeseler, bağ kurabilirler; o süre zarfında da kadın en azından az da olsa normale döner!

Emzirmek ama muhteşem bir bağ, Batı ve benim birleştiğim, anne olduğumu hatırladığım.... Yaa kimi kandırıyorum Allah aşkına, emzirmekten nefret ediyorum! Bunu deyince emzirme destek timi tarafından sniper'la vurulacaktım gibi geliyor. Memelerim kan içinde kalsa da, pompalamaktan sarksa da, biraz daha sütüm gelsin diye kilolarca nefret

ettiğim dereotundan yemiş olsam da yine de emziriyorum. Bazen sütüm kesilse diye hayallere daldığım oluyor ama sonra hemen kendime geliyorum.

Bebeği olan arkadaşım yok zaten, kimseyle dertleşemiyorum, bir de belki çoğundan büyüğüm ama anne toplanmaları sırasında kendimi onlardan küçük hissediyorum. On dokuz yaşında bir anneyim ve elim ayağıma giriyormuş gibi hissediyorum. Işığım elimden alınmış zavallı gibi hissediyorum. Kim daha iyi anne yarışmasında en sonuncu seçilmişim ve herkes bunun farkındaymış, beni eleştiriyormuş gibi geliyor. Oysa kimsenin sikinde bile değilim. Onlar da hem benim gibi bebeğiyle uğraşan hem de etrafa sunacakları imajlarıyla yorulan kadınlar. Herkes kendi derdindeyken, neden böyle hissediyorum bilmiyorum ama böyle işte.

Geçen gün Batı'yı hastane kontrolüne götürürken, bebeği evde unuttuk. Üç ay içerisinde evlenmeye karar verip evliliğimizin ilk gününden itibaren akli fikri arkadaşlarıyla sokak köpeği gibi sürtmek olan, hatta ve hatta beni hamileyken bile yalnız bırakan canım kocam Osi ve ben çıktık, merdivenlerin orada aklımıza geldi, koşa koşa dönüp aldık Batı'yı. İlk dışarı çıkışımızda da sinemaya mı götürsek bebeği diye düşündük. Hadi benim beynim daha az çalışıyor, doğumdan sonra salak olmak normalmiş. Osi'ye ne oluyor? Baştan beri salakmış meğer, doğum yapmadan önce de şüpheleniyordum ama şimdi notunu verdim!

Gerçekten salak ama şaka yapmıyorum. Çocuğun nüfus cüzdanını çıkartmak için nüfus memurluğuna gittik, oraya gidişimiz zaten tam bir kaostu. Sıra bize geldi, oturduk, Osi yine herkesle samimi olmaya yemin etmiş gibi memurla ko-

nuşmaya başladı. Ve Osi çok konuşuyor, gerçekten çok konuşuyor, hiç ara vermeden. Neyi anlattığının önemi yok çünkü hep konuşacak bir meselesi var. Memurla da yarım saat yok body yapmak, kas yapmak yok protein için günde iki yumurta gerekli gibi hiç ilgimi çekmeyen şeylerden bahsediyorlardı. Sanki kaslı kuslu adammış gibi, Kırşehir Besyo'dan yeni mezun olmuş, mac-fit'te prim karşılığı çalışan trainer personasında, hiç bilmediği şeyleri biliyormuş gibi yarım saat adama akıl verdi. Adam artık, "Tamam, muhabbet yeter birader, sırada insanlar var" der gibi, "Ad ne yazalım?" dedi. Osman da "Osman yazın" dedi. Adamın bebeğin adını sorduğunu anlamadı, el kadar bebeden rol çaldı, kendini attı resmen ortaya. Üstelik Batı daha doğmadan koluna kocaman BATI diye dövme yaptırmıştı, salak demekte haksız mıymışım?

Adam "Çocuğun adını Osman yazdık" deyince ikimiz de atladık "Neeeee???" diye. "Ee siz dediniz, az önce sordum ya" dedi haklı olarak. "Geri alalım, Batı olacaktı adı" dedik ama nafile. O dönem isim bir kere sisteme girdi mi sadece dava açarak yeniliyordun, şimdi sistem değişti, şanslısınız.

Minnacık bebeğin adı Osman oldu ve doğduğu gibi mahkemelik oldu ismini tekrar Batı yapmak için.

İlk günlerimiz böyle avanaklıklarımızla geçerken, bazı düşünceler beni rahatsız etmeye başladı. Dün gece yine Batı bir mememi almış, diğer mememi lahanayla kaplamıştı, başka şeyler düşün Pucca dedikçe zihnimin içinde kara bir rüzgâr gibi dolaşan o sorgular: "Seviyor muyum? Neden mutsuzum? Bende problem mi var? Neden bu kadar zor? Neden neden neden?.." Batı ile göz göze geldik, o an içimden şey koptu. Ben yıllardır dünya denilen cehennemdeyim,

milyonlarca şey yaşadım, onu doğurana kadar bir sürü deneyimim oldu. Peki ya o, yapayalnız doğdu, nerede olduğunu bile bilmiyor, hiçbir şey bilmiyor, içgüdüsel olarak karnını doyurmaktan başka. O kadar çaresiz ki... Benim neden diye sorduğum her soru toz bulutu haline geldi.

Bilmiyorum annen olduğum için şanslı mısın şanssız mısın ama seni çaresiz ve yalnız bırakmayacağım. Zaman geçtikçe beni seveceksin, başka çaren yok çünkü göt göte, dip dibeyiz, bir zahmet sev yani. Ben de bu içimdeki bilinmezlikten kurtulacağım ve seni çok seveceğimden emin olabilirsin.

DEX PLUS
KOPYA

Batı'nın uşaağı

Herhalde Türkiye sosyal medya tarihi diye bir şey yapılsa, orada ilk linç yiyen kişi olarak adım geçerdi. Sadece rumuzla yazdığımız, sosyal medyada kendimizi göstermeye lüzum görmediğimiz bir dönemde, fotoğrafımı bulup çirkin çıktım diye Ekşi Sözlük yazarları tarafından başlatılan, sonra dalga dalga Donanım Haber'e kadar varan, günlerce süren iğrenç bir linçti. Çok üzölmüşüm, zaten özgüven konusunda pek başarılı değildim, kendimi de beğenmiyordum, bu olaydan sonra on beş kilo daha alıp evden dışarıya çıkamamışım. Ne zaman dışarı çıkacak olsam, aynaya bakıp "Sen çok çirkinsin, hiçbir şeyi hak etmiyorsun!" diyordum. O kadar çok ağlamış-

tım ki gözlerim açılmıyordu artık çapaktan. Ne salakmışım. Sonra zaten kaşarlandım, sabah akşam linç yiye yiye artık kafama hiçbir şeyi takmamayı öğrendim. O yüzden bana artık sosyal medyada yapılan linçler koymamaya başladı. Hatta okumuyordum bile, o derece. Taaa ki bugüne kadar.

Twitter’da Batı ile ilgili bir tweet atmıştım, adamın biri de yanlış anlamış, Batı’nın uşağısınız lanetsiniz falan demiş. Ben de dalga geçerek, “Tabii ki Batı’nın uşağıyım, canım Batı!” demişim. Bu cümleyi saçma sapan sayfalar almış, başka yerlere çeke çeke beni vatan haini, Fetocu ve daha bir sürü sıfatla adlandırıp saldırmışlar. Bunu da çok sallamamıştım ki açığıcası nereden bilirdim, her şeyin başlangıcının bu tweet olacağını. İki gün sonra babamın evine dört polis memuru gelmiş, evde duran bilgisayarları toplamış. Darbe planı yapmaktan soruşturma açılmış hakkımda. Darbe mi? Neeee!!!! Ben evde çocuğu emziriyorum.

Daha bunu hazmedememişken, ne oluyor ya diye afallarken, şaka olmalı diye düşündüğüm anda; zamanında sabah programı yapan, sonrasında huzuru dinde bulup kendini bu ortamlardan çeken kadının biri benim fotoğrafımı koyup altına “Bu kızı gördüğünüz yerde kafasını ezin!” demiş. Hayır, tatlı bir kadın, üstelik benimle nasıl bir derdi olabilir ki, herhalde yanlış anladı diye düşünüp kadına mesaj atacaktım, o an bana gelen mesajlara baktım. Bak gerçekten, çok az şeyden korkmuşumdur. Genelde fark ettiysen zaten dalga geçerek kendime savunma çizerim ama orada okuduklarımdan sonra bembeyaz kesildim.

“Oğlunun kafasıyla futbol oynayacağız, seni bulduğumuz yerde sike sike öldüreceğiz, sen bizim değerlerimizle nasıl

dalga geçersin orospu, seni de gayrimeşru oğlunu da geber-teceğiz...”

Mesajları okumaya devam edemedim, telefonu elimden fırlattım. Ardından arkadaşlarım aradı, kadının attığı postun altında bana yazılanları söylediler. Herkes ölmemi istiyor. Herhalde iki bin yorum falan var, hepsinin ortak düşüncesi kafamı eze eze beni öldürmek.

Eskiden olsa yine bunu sallamazdım, Gezi döneminde de aynı şekilde bir grup trol buna benzer mesajlar atıyordu. Gö-tünüz yiyorsa gelirsiniz yazıp kendime bir bardak daha şa-rap koyuyordum. Ama şu an çok korkuyorum, bana emanet olan Batı’ya bir şey olacak diye. Başörtülü kocaman kadın-lar, sakallı sakallı adamlar klavyelerine salyalarını akıta akıta Batı’ya beddualar ediyor, küçücük çocuğa tecavüzden bah-sediyorlar. Benim gibi vatan hainlerinin böyle uslanacağını söylüyorlar. Şu an bunları yazarken bile daralıyorum. Ken-dime korkunç bir düşman grubu edindim. “Beddua tayfa!”

Eskiden sadece erkekler benden tiksiniyordu, şu an mem-leketin belli kesimine dönüştü bu grup. Allah’ın bana verdiği yetenek, önce beni alıp tepelere çıkardı, şimdi de yerlere in-dirdi.

Hamileyken karnımı kesip çocuğu almakla beni tehdit eden sapık dışında kimseyi de savcılığa şikâyet etmemişim-dir. Haaa onu da ettim ne oldu, hiçbir şey. Üşengecim zaten, unutup gidiyorum ertesi gün. Ama ilk defa korktum. Korku-dan ağladım hatta. Ve beni tanımıyorlar bile. Sebep, “Batı’nın uşağıyım” yazdım diye, kadının birinin gazlamasıyla evimin adresine kadar yazıp insanları üstüme saldırtıyorlar. “Batı oğlumun adı” dedikçe duymuyorlar, asla!

Kalktım, bana yazılan o tehdit mesajlarının tek tek çıktısını alıp, hatta stalk gücüme de güvenip çoğunun iş adresine kadar bulup karakola gittim. Sonuç, önce gittiğim karakol, “Burası Göztepe’ye bakıyor, sizin diğer tarafa gitmeniz lazım” diye beni sallamadı. Ardından diğer söylediği yere gittim, “Konu ne?” diye adamın biri el sallaya sallaya yanıma geldi. Elimde bir sürü A4 kâğıdına basılı mesajları gösterdim. O kadar umurunda olmadı ve küçümsedi ki beni, oturdum bir de polisten azar yedim. Neden çocuğun adını Batı koymuşum. Koymasaymışım adını Batı. Bu işler böyle yürümezmiş, karakoldan değil, direkt savcılıktan halledilirmiş. Gidip evde çocuğa bakmam lazımken böyle şeylerle neden uğraşıyormuşum. Kimse bana bir şey yapamazmış, kapat kızım interneti diye bakmadı bile gelen mesajlara. Tabii o zamanlar hiçbir şey bilmiyordum, birinden akıl almamıştım, avukatım bile yoktu... Haa bu arada, aynı adam sonrasında her hafta başkaları beni şikâyet etti diye ifademi aldı. Beni ciddiye almadılar ama başkalarının şikâyetleri ciddiye alınmış ki hakkımda on iki tane dava açıldı ve hepsinde de o polis beni karşıladı. Hakkımı asla helal etmeyeceğim insanların başında kesinlikle o polis memuru geliyor. Hee bir hakkım var mı bilmiyorum ama onun sırtımı pışpışlayarak beni karakoldan göndermesini asla unutmayacağım.

“Yaşarken
hiç komik
değildi...”

**Influencer'ların atası,
bir nesli günlükleri ile büyüten, hepimizin iç sesi,
cesur ve hınzır Pucca sunar!**

Bir blog yazıp hayatı değişen, hatta o hayattan bir de film yapılan, kitapları çok satanlara giren ve sayısız ödül alan Pucca, geçmişinden kaçarken bile yine ona sığındı, çok acı çekti, inanılmaz eğlendi, hep yanlış kişilere âşık oldu, çok çalıştı, bol bol dedikodu yaptı, efsane bir düğünle evlendi, harika bir oğlu oldu, boşandı, bekâr annelikte kara geceler ve ışıltılı günler yaşadı, yaşarken hiç de komik olmayan vurgunlar yedi ama hiç sansürlemeden bize anlatmaya devam etti.

**Daha komik, daha samimi ve daha özgürleştirici
Pucca Günlük 8 huzurlarınızda!..**

ISBN 978-625-8492-41-5

9 786258 492415

**DE
X
PLUS**